

დასჯით კი დამსაჯა უფალმა, მაგრამ სიკვდილს არ მიმცა

და მაინც, რა არის მიზეზი იმისა, რომ ჩვენი უმრავლესობა ამდენი განსაცდელის, ამდენი ვაების, ამდენი უბედურების მიუხედავად არ უბრუნდება დედა-ეკლესიას, ე.ი. ღვთის მფარველობის გარეშე არჩევს ცხოვრებას, მაშინ, როცა „ვისთვისაც ეკლესია დედა არ არის, მისთვის ღმერთი არ იქნება მამა“ (ნმ. კვიპრიანე კართაგენელი).

ამის მიზეზს თვით უფალი იესო ქრისტე გაგვიჩვენებს, როდესაც მოგვმართავს:

– თქვენ არ გსურთ ჩემთან მოსვლა, რათა სიცოცხლე გქონდეთ...

მე გიცნობთ თქვენ: ღვთის სიყვარული არ არის თქვენში და ღვთის სიტყვა არა გაქვთო დამკვიდრებული თქვენში (იოანე 5,40-42; 5,38).

დიახ, ჩვენი უმეტესობა არ მისწრაფვის ქრისტე-ღმერთისაკენ, როგორც სიცოცხლის ერთადერთი ჭეშმარიტი წყაროსაკენ და იმიტომ ხდება, რომ ღვთის სიტყვა, რომელიც წმ. წერილში – ბიბლიაშია მოცემული, დამკვიდრებული არ არის ჩვენს გულებში. ღვთის სიტყვას, წმ. წერილს კი ქრისტესკენ მივყავართ.

– თქვენ არც წერილები იცით და არც ღვთის ძალაო.

აი, ამ სიტყვებით მოგვმართავს უფალი ჩვენც ისევე, როგორც თავის დროზე სადუქველებს მიმართავდა (მათე 22,29).

შეთვისებული და დამკვიდრებული რომ გვქონდეს ჩვენს გულებში ღვთის სიტყვა, რომელიც წმ. წერილებში, ანუ ბიბლიაშია მოცემული ღვთის მიერ, მაშინ სწრაფვა და ლტოლვა გვექნებოდა თვით ქრისტესაკენ, რომელიც, მისივე განცხადებით, პურია სიცოცხლისა, ზეციდან დედამიწაზე ჩამოსული და რომელიც სიცოცხლეს აძლევს ნუთისოფელს.

ვინც ამ პურით, – „არსობის პურით“ ყოველდღიურად იკვებება, ის ერთობაშია ქრისტესთან და ამიტომ, მასთან მისულ ნებისმიერ ჩვენთაგანს, რომელიც ეზიარება პურს სი-

ცოცხლისას, არასოდეს არ მოჰმდევნება და არც არასოდეს არ მოსწყურდება (იოანე 6,35). ეს კი „ცოცხალი რწმენის“ გარეშე შეუძლებელია.

დიახ, ქრისტე, როგორც სიცოცხლის ჭეშმარიტი პური, სამარადჟამოდ დაგვაპურებს და დაგვარწყვლებს მასთან მისულებს, ანუ ჩვენს სულიერ მოთხოვნილებებს სრული სისაესით, მთლიანად დაგვიკმაყოფილებს.

დღეს ქრისტესა და მისი წმ. ეკლესიის გარეშე მცხოვრებ ქართველობას ტანჯავს უიმედობა, ნიჰილიზმი, შინაგანი სიცარიელე, სულიერი შიმშილი და სულიერი წყურვილი, რადგან არ იკვებება „არსობის პურით“, „სიცოცხლის პურით“, რომელიც არის უფალი ჩვენი და მაცხოვარი იესო ქრისტე.

მაგრამ, სამწუხაროდ, უმრავლესობას ჯერჯერობით არ გვსურს არსობის პურით, სიცოცხლის პურით დაპურება, არ გვსურს ქრისტესთან მისვლა და ქრისტესმიერ ერთმანეთთან გაერთიანება, იმიტომ რომ არ გვიყვარს ღმერთი და, აქედან გამომდინარე, არც ღვთიური სიყვარული არ არის ჩვენში. ქრისტეს კი სურს, რომ ღვთიური სიყვარული იყოს ჩვენში, მაგრამ ამისთვის საჭიროა, რომ ის, რაც ქრისტეს სურს ჩვენთვის, ჩვენც გვსურდეს ჩვენთვის.

დიახ, ჩვენ უმრავლესობას, არ გვიყვარს უფალი იესო ქრისტე. ეს საიდან ვიცით? ვიცით თვით იმ ფაქტიდან, რომ ჩვენი უმრავლესობა ქრისტეს წმიდა ეკლესიის გარეშე ცხოვრობს, ეკლესიისა, რომლის გა-

სააკი მინდიაშვილი

თეოლოგი

რეშეც ცხოვრება არ არსებობს, და კიდევ ვიცით იქიდან, რომ ღვთის მცნებებს არ ვასრულებთ, მეტიც – დიდმა ნაწილმა არც ვიცით ეს მცნებები, და სამწუხაროდ, არც არანაირი სურვილი არ გვაქვს ვიცოდეთ, შევისწავლიდეთ მათ და, რაც მთავარია, აღვასრულებდეთ ცხოვრებაში. უფალი კი მოგვმართავს წმ. იოანეს სახარებიდან:

– თუ გიყვარვართ, ჩემი მცნებები დაიცავითო (იოანე 14,15).

ვისაც ჩემი მცნებები აქვს და იცავს მათ, მას ვუყვარვარ მე, ჩემს მოყვარულს კი ჩემი მამაც შეიყვარებს, მეც შევიყვარებ მას და... ჩვენც მივალთ და მასთან დავიდებთ სავანეს (იოანე 14,23).

ე.ი. უცილობელი პირობა იმისა, რომ ღმერთმა შეგვიყვაროს და ჩვენც გვიყვარდეს იგი, არის ღვთის სიტყვის, ღვთის მოძღვრების, ღვთის მცნებების არა მარტო ცოდნა, არამედ აღსრულება, არა მარტო ცოდნა სარწმუნოებისა, არამედ სარწმუნოებრივი ცხოვრება.

ვასწავლით ღვთის სიტყვას, ღვთის მცნებებს ჩვენს შვილებს, შვილიშვილებს? ვიცავთ კი ჩვენ თავად ღვთის მცნებებს, ე.ი. გვიყვარს უფალი, რომელიც იმავე იოანეს სახარებიდან გამოგვიცხადებს, რომ:

– ვისაც არ ვუყვარვარ, ის არ იცავს ჩემს სიტყვებს, არ იცავს ჩემს მცნებებს (იოანე 14,24).

ჩვენს საკუთარ თავს მაინც გამოვუტყდეთ და გულწრფელად ვაღიაროთ აღსარებაში მოძღვართან – გვაქვს კი სიყვარული, ჭეშმარიტი სიყვარული ღვთისა, რომელსაც

სურს ვუყვარდეთ და გვიყვარდეს, რათა შემოვიდეს და დამკვიდრდეს ჩვენში, დაივანოს ჩვენში, როგორც ცოცხალ ტაძარში. ვაი, რომ ასეთი სიყვარული ჩვენს უმრავლესობას, დიდზე-დიდ უმრავლესობას ან საერთოდ არა გვაქვს, ან ვისაც აქვს, მათი სიყვარულთა ისეთსავე თანაფარდობაშია, როგორც ფურცელზე დახატული მზე ნამდვილ მზესთან.

ნმ. იოანე ღვთისმეტყველი სულიწმინდის მიერ აცხადებს, რომ ყოველს, ვინც შორდება და არ მკვიდრობს ქრისტეს მოძღვრებაში, არა ჰყავს ღმერთი (2 იოანე 9), რაც იმას ნიშნავს, რომ ასეთი ადამიანი სულიერად მკვდარია; და აი, ამ სულიერი სიკვდილიდან სულიერ სიცოცხლეში რომ გამოგვიყვანოს უფალმა, განსაცდელების დაშვებითა და ჩვენში ღვთის შიშის – სულიწმინდის ამ მაცხოვრებელი ნიჭის აღძვრით მიგვიძღვის ზეციური სასუფეველისაკენ მიმავალ ერთადერთ გადამრჩენელ გზაზე დასაყენებლად. როგორც ნმ. პავლე მოციქულიც მოგვნიშნავს ფილიპელთა მიმართ ეპისტოლედან:

– შიშითა და ძრწოლით იღვანეთო ღვთის წინაშე თქვენს გადამრჩენად, თქვენს საცხოვრებლად (2,12);

მაგრამ რატომ უნდა ვიღვანოთ ღვთის წინაშე შიშითა და ძრწოლით? იმიტომ რომ

– უშიშრები და სუფთა გახლდეთ ღვთის უმანკო შვილები ამ მზაკვარ და უკულმართ თაობაში, რომელშიც ისე გაანათებთ, როგორც მნათობები სამყაროში (ფილიპ. 2,15).

მათ შესახებ, რომლებიც ფეხქვეშ თელავენ ღვთის მცნებებს და ღვთის შიში არა აქვთ, ისინი ნმ. პავლე მოციქულის დახასიათებით, გონიერი ადამიანები არ არიან. რატომ? იმიტომ, რომ ღმერთს არ ეძებენ, ჭეშმარიტ გზას ასცდნენ და სიკეთის მქნელებად, ღვთის მოსაწონი კეთილი საქმეების მკეთებლებად აღარ გამოდგებიან, მუდმივად ცრუობენ და ასეთი ადამიანების ბაგეებზე ასპიტის გესლია, მათ გზებზე მუდმივად ნგრევა და უბედურება და მშვიდობის გზა არ იცაიანო (რომ. 3,10-18).

და ნმ. პეტრე მოციქულის განცხადებითაც, ისინი, ვინც თავიანთ გამომსყიდველ ხელმწიფეს (ე.ი. იესო ქრისტეს) უარყოფენ, სწრაფად დაიღუპავენ თავს (2 პეტრე 2,1).

ნმ. პავლე ჩვენს მიერ უკვე ხსენებულ ფილიპელთა მიმართ ეპისტოლეში მიმართავს ფილიპელებს – და ამ ღვთისმეტყველი მოციქულის პირით ნათქვამი სიტყვები, უნდა ვიგულისხმოთ, რომ მოგვემართება ჩვენც, – უაღრესად თვალნათლივ, ხელშესახებად და მკაფიოდ წარმოგვიდგენს მიზეზს იმ განსაცდელებისას, რომელთა ზღვაშიც, დიდი ხანია, რაც შესულია მრავალი ჩვენგანი, ჩვენი ხალხის ის დიდი ნაწილი, ვინც არ მივისწრაფით იმისაკენ, რომ ისე მივალნოთ ქრისტეს, როგორც ქრისტემ მოაღწია თავის ერთგულებს, თავის უღალატო მოყვარულებს, მათ შესახებ ხშირად მითქვამს და ახლა ტირილითაც გეუბნებით, რომ ისინი ისე იქცევიან, როგორც ქრისტეს ჯვრის მტრები და ვაი, რომ მათი ბოლო დაღუპავა, წარწყმედა, მათი ღმერთი მუცელია, მათი დიდება კი – სირცხვილია, რადგან ისინი მხოლოდ მიწიერზე ფიქრობენ, ჩვენი მოქალაქეობა, ე.ი. ჭეშმარიტი ქრისტიანების მოქალაქეობა კი ზეცაშია, საიდანაც ველით მაცხოვარს, უფალ იესო ქრისტეს, რომელიც ჩვენს დამდაბლებულ სხეულებს მეორედ მოსვლისას თავისი დიდების მსგავს სხეულებად გარდაქმნის (ფილიპ. 3,11-14; 18-21).

და ამიტომაც ჩვენ, ქრისტიანებს, ამ წარმავალ დროებით ნუთისოფელში კი არ გაგვჩინა მუდმივი ქალაქი, არამედ მომავალს ვეძებთო. ფილიპელთა მიმართ ეპისტოლეში ჩვენს მიერ ციტირებულ აზრს პავლე მოციქული დაამოწმებს ებრაელთა მიმართ ეპისტოლეშიც:

ჩვენი მოქალაქეობა ზეცაშია, ჩვენი მუდმივი ქალაქი, მუდმივი სამკვიდრებელი აქ, ამ ნუთისოფელში არ არის.

ნმ. პეტრე მოციქულიც აცხადებს, რომ დედამიწა ჩვენთვის დროებითი სამკვიდრებელია, სადაც სამოთხიდან გამოძევებულ მდგომარეობაში ვიმყოფებით და ამიტომ ჩვენ აქ, დედამიწაზე, ხიზნები, სტუმრები ვართო (პეტრე 1,17).

დიახ, ჩვენი მარადიული სამშობლო ცათა შინაა, მაგრამ ზეციურ სამშობლოს, ზეციურ სამოთხეს ვერ მივალწევთ, თუ დედამიწაზე ხიზნობის პერიოდში ღვთისა და მოყვასისადმი, ეკლესიისა და მიწიურ სამშობლოსადმი თავდადებულ, თავგანწირულ მსახურებაში არ ავალორძინებთ, არ გავაძლიერებთ და

არ გამოვანრობთ ჩვენს თავს, თუ ღვთისა და ადამიანებისადმი სიყვარულში არ განვვლით იმ დროს, რომელიც ღვთის მიერ ჩვენთვის ამქვეყნად, ამ ნუთისოფელში ყოფნისთვის გვაქვს ბოძებული, თუ ისევე არ შევიყვარებთ ქრისტეს და ერთმანეთს, როგორც ქრისტემ შეგვიყვარა ჩვენ, თუ პატივს არ მივაგებთ ერთმანეთს და არ მოვიხვეჭთ შიშს ღვთისას (1 პეტრე, 1,17), რომელიც დასაბამი და დასაწყისია სიბრძნისა, ღვთიური სიბრძნისა, როგორც ამის შესახებ გამოგვიცხადებს ერთ-ერთი წინასწარმეტყველი ძველი აღთქმისა. ბრძენი ზირაქი ასეთ კითხვას სვამს:

– პატიოსანი მოდგმა რომელია? და პასუხობს:

– მოშიში უფლისა.

და შემდგომ ამისა კითხულობს:

– უპატიოსნო მოდგმა რომელია?

და აი, ასეთ პასუხს სცემს ზირაქი ამ კითხვას:

– დამრღვევი მცნებათა.

და ჩვენ მცნებათა დამრღვევი ადამიანებიდან ღვთის მოშიში ადამიანებად რომ გვაქციოს უფალმა, ე.ი. უპატიოსნო მოდგმიდან პატიოსან მოდგმად – ღვთის მოშიში ხალხად რომ გარდაგვქმნას, – ამიტომაც უშვებს იგი ჩვენს ცხოვრებაში ჩვენი ცოდვიანი და უკეთური ცხოვრების გამო განსაცდელებს, რომელთა გარეშეც, პავლე მოციქულის თქმით, ვერავინ ვერ შევა ცათა სასუფეველში, ზეციურ სამშობლოში, ზეციურ, მოზეიმე ეკლესიაში.

ღვთის დამოკიდებულება ყოველთვის ასეთი გახლდათ ძველი აღთქმის რჩეული ერის მიმართ, – როცა ისინი ღმერთს ივინყებდნენ, ან სათანადო პატივს არ მიაგებდნენ მას, მაშინ უფალი ღმერთი რომ გაეხსენებინათ და საჭირო პატივი მიეგოთ უფლისა და მისი დღეებისათვის (ე.ი. საუფლო დღესასწაულებისათვის, ურიცხვ განსაცდელს მოუვლენდა ხოლმე, მით უფრო, როცა ერი ღვთის მოწოდებას ამერიდან ამორჩეულ წინასწარმეტყველთა, ანუ ღვთის რჩეულ ადამიანთა პირითაც არ შეისმენდა.

ასეთივეა ღვთის დამინყებელი სხვა ხალხებისადმიც, მათ შორის, ცხადია, ჩვენი ერისადმიც ღვთის დამოკიდებულება, რისი მოწმეცაა როგორც წარსული ჩვენი ერის ისტორიისა, ისე აწმყო, რომელიც ნმ. ილია მართლის თქმით, არასოდეს არ გენყალობდა მანამდე, ვიდრე

ლეთისაგან განდგომილნი ღმერთს არ ვუბრუნდებოდით.

ყოველივე ზემოთ თქმულთან დაკავშირებით გავიხსენებთ წმ. დავით მეფსალმუნის სიტყვებს ერთ-ერთი ფსალმუნიდან, სადაც ღვთისაგან განდგომილი და ღვთის დღესასწაულებისადმი უპატიო დამოკიდებულების მქონე იმდროინდელი რჩეული ერის შესახებ ამბობს, რომ კიდევ შესცოდეს ღმერთს და მისი არც სიტყვა და არც სასწაულები არ ირწმუნესო.

წმ. დავითი ამბობს, ამის გამო უფალმა ამაოებით დაასრულა მათი დღეები და ძრწოლით კი – მათი წლებიო.

როდესაც უფალი ხოცავდა მათ, მხოლოდ მაშინლა მოიძიებდნენ მას და ბრუნდებოდნენ მასთან და ადიდებდნენ ღმერთს და მაშინლა ახსენდებოდათ, რომ მხოლოდ ღმერთია მათი სიმაგრე და უზენაესი ღმერთია მხოლოდ მათი მხსნელი და არა კაცი. და მაშინ გულმონყაღე ღმერთი შეუნდობდა ცოდვას და აღარ აღაგზნებდა ერის მიმართ თავის გულისწყრომას (ფსალმ. 77, 34-37).

როდესაც საკუთარი ნებით ღვთისაგან განდგომილთ უამრავი ჭირი, ტანჯვა, მწუხარება, უბედურება და განსაცდელი გვეწვევა, როდესაც ურიცხვი ბოროტება დაგვატყდება თავს, როდესაც უბედურებათა, განსაცდელთა, სატანჯველთა გამო, რომლებიც უფალმა ჩვენივე ცოდვების გამო ჩვენი გადარჩენისათვის, ჩვენი სულიერი გამოღვიძებისათვის, ჩვენი სწავლებისა და ჭირში გამობრძმედისათვის დაუშვა, ერთ დღესაც მრავალი განსაცდელით გვემუღი და ტანჯული დავით წინასწარმეტყველივით შევლალადებთ ღმერთს:

ვიცოდი, უფალო, რომ მართალია შენი სამართალი და სამართლიანად შემაჭირვე;

კარგია ჩემთვის, რომ ვენამე, ვინძლო, ვისწავლო წესები შენი (ფსალმ. 118; 75, 71).

თუ რაიმე მძიმე განსაცდელი, რაიმე შეჭირვება, – სულიერი თუ ნივთიერი, პირადად ჩვენი თუ ჩვენი მოყვასისა, თუ მთლიანად ერისა, ჩვენის აზრით, დიდხანს გრძელდება და გამოჯანმრთელება, გამოჯანსაღება, მდგომარეობის რადიკალური გაუმჯობესება აგვიანებს, არასოდეს არ უნდა გაგვიჩნდეს ეჭვი იმისა, თითქოს უფალმა საერთოდ მიგვატოვა.

გავიხსენოთ სახარებისეული 38 წლის მანძილზე დაბადებიდან დაგრდომილი ჭაბუკი – მისი ტანჯვები, ტკივილები, მისი სულიერი თუ ნივთიერი შეჭირვებები. გავიხსენოთ და წარმოვიდგინოთ, რომ განკურნებას იგი მთელი თავისი ტანჯული ცხოვრების მანძილზე ყოველთვის ელოდა. მიუხედავად თავისი უამრავი ავადმყოფობისა, ის იმედს არასოდეს არ კარგავდა, მას არასოდეს არ სტოვებდა რწმენა და სასოება იმისა, რომ იგი აუცილებლად წამოდგებოდა და გაივლიდა.

გავიხსენოთ, ყოველწლიურად როგორ უტრუფდებოდა იმედი ფეხზე წამოდგომისა, რადგან მარტო იყო და ვერასოდეს ვერ ახერხებდა დროდადრო უფლის ანგელოზის მიერ ბეთზედას აუზში ამღვრულ წყალში ჩასვლას განკურნების მიზნით. ვინც პირველი მოასწრებდა და აუზში ჩავიდოდა იმ დროს, როცა უფლის ანგელოზი ჩამოდიოდა (და ეს დრო კი არავინ არ იცოდა წინასწარ), იკურნებოდა, რასაც ვერც ერთხელ ვერ ახერხებდა თავისი დაგრდომილობის, თავისი მარტოობის გამო. მაგრამ როგორც უკვე აღვნიშნეთ, განკურნების იმედს მაინც არასოდეს არ ჰკარგავდა.

და აი, ღვთის წყალობაც მოვიდა, თუმცა მოვიდა იგი 38 წლის ტანჯვის შემდეგ.

მოვიდა მაშინ, როცა არა ანგელოზი, არამედ თავად უფალი იესო ქრისტე მიუახლოვდა მას და მიმართა: გინდა განიკურნო? (იოანე 5, 61).

აიღე შენი საწოლი და წადი და ნულარ სცოდავ, რათა უარესი არ დაგემართოსო (იოანე 5, 8; 6, 5, 14).

ჩვენც ასევე, როგორ უმძიმეს მდგომარეობაშიც არ უნდა ვიყოთ, თუ რწმენასა და იმედს არ დავკარგავთ, შევბას, ნუგემისცემას, ფიზიკურ სწეულებათაგან თუ ცოდვათაგან განკურნებას, მათგან განთავისუფლებასა და გადარჩენასაც მოგვანიჭებს ის, ვინც ამბობს:

– მე ვწყლავ და მე ვკურნავ, მე ვარ განმკურნებელი, მე ვკლავ და მე ვაცოცხლებ... – მე ვარ აღდგომა და სიცოცხლე... ამიტომ ნუ გეშინიათ, მხოლოდ ირწმუნეთ (იოანე 11, 25).

მართალია, უფალი ზოგჯერ არა მარტო თვეობით, არამედ წლებითაც კი აგვიანებს ჩვენი თხოვნა-ვედრების შესრულებას, მაგრამ ამას იმიტომ კი არ აკეთებს, რომ არ შეუძლია თხოვნის შესრულება, – მისთვის, მოგვსხ-

ნებათ, შეუძლებელი არაფერია, – არამედ, ამას მხოლოდ და მხოლოდ იმიტომ იქმს, რომ ამ თხოვნის შესრულება, რასაც ვთხოვთ, მოცემულ ეტაპზე, ჩვენთვის საზიანოა, ან ჯერ არ სურს უფალს ჩვენთან განშორება, რადგან როცა გვიჭირს, მაშინ გულმხურვალედ ვლოცულობთ და ღმერთი ჩვენი თანაა, ხოლო თუ მაშინვე შეგვისრულებს ამას, რასაც ვთხოვთ, მით უფრო, თუ რწმენაში ჯერ არ ვართ განმტკიცებულნი, დავივიწყებთ მას მაშინვე, როგორც კი განსაცდელი გადაივლის, ღვთის წყალობით როგორც კი განვიკურნებით, ან როგორც კი ფიზიკური სიკვდილისაგან თუ სხვა რამ უბედურებებისაგან გადავრჩებით.

ამრიგად, როდესაც ღმერთი ახანგრძლივებს ჩვენი თხოვნის შესრულებას, ის ჩვენთან ყოფნასაც ახანგრძლივებს.

მაგრამ განა დიდია ის ნაწილი საქართველოში, ვინც თავის სასოებას, იმედს უწინარესად ღმერთზე ამყარებს?

ბევრი არიან საქართველოში ისინი, ვინც ვთქვით, ევედრებიან უფალს, გამოიყვანოს ჩვენი ქვეყანა ამ მდგომარეობიდან, იმ განსაცდელიდან, რომელშიც იმყოფება?

ბევრი ითხოვს არა დევნილთა დაბრუნებას აფხაზეთსა და სამაჩაბლოში, არამედ აფხაზეთისა და სამაჩაბლოს დაბრუნებას საქართველოს შემადგენლობაში?

და თუ არ ვითხოვთ ღვთისაგან, ვინ შეძლებს იმის დაბრუნებას, რაც ჩვენი ცოდვების გამო ღვთის დაშვებით დავკარგეთ?! განა უფალი არ გვასწავლის წმ. მათეს სახარებიდან, თუ რა სასწაულებრივი ძალა აქვს ღვთისადმი ლოცვას?

– ითხოვეთ და მოგეცემათ; ეძებთ და იპოვით; აკაკუნეთ, ირეკდით და გაგვლენათ, რადგან ვინც ითხოვს, ღებულობს, ვინც ეძებს, პოულობს და ვინც აკაკუნებს, გაღებება.

განა არის თქვენს შორის ისეთი კაცი, საკუთარი შვილი პურს სთხოვდეს და ის პურის ნაცვლად ქვას აძლევდეს?

ანდა თევზს თხოვდეს და გველს აწვდიდეს?

ან კვერცხს სთხოვდეს და მორიელს აძლევდეს?

ჰოდა, თუ თქვენ, ბოროტებმა (ე.ი. ცოდვილებმა) იკით კეთილ მისაცემელთა მიცემა თქვენი შვილებისათვის, მეტადრე თქვენი ზეცი-

ური მამა არ მისცემს სიკეთეს იმას, ვინც სთხოვს? (მათე 7,7-11);

ამიტომ გეუბნებით, – მოგემართავს უფალი ნმ. მარკოზის სახარებადან:

– ყველაფერს, რასაც ლოცვაში ითხოვთ, გნამდეთ, რომ მიიღებთ და მოგეცემათ (11,24);

ნმ. იოანეს სახარებიდანაც გვაძლევს პირობას უფალი, რომ რასაც ჩემი სახელით ითხოვთ, გავაკეთებთ (14,14) და იქვე კვლავ იმეორებს:

– თუ რამეს ითხოვთ ჩემი სახელით, გავაკეთებო (14,14).

მაგრამ რა ჭარბობს დღესდღეობით ჩვენს ქვეყანაში თუნდაც ამდენი განსაცდელის შემდეგ, – ბილწისფერობა, ლანძღვა-გინება, წყევლა-კრულვა, განკითხვა-ცილისწამება, თუ ლოცვა ღვთის წინაშე ჩვენი სამშობლოსათვის, ერთურთისათვის?

რა უფრო მეტია საქართველოში, რა უფრო ძლიერია საქართველოში – უპირველესი იმედის დამყარება უფალზე, თუ სხვადასხვა სახელმწიფოებსა და საერთაშორისო ძალებზე? უფალი ხომ პირდაპირ, მკაფიოდ და ყველასათვის გასაგებად გვეუბნება:

– მე ვაზი ვარ, თქვენ კი – ლერწები, ვინც ჩემში რჩება და მე მასში, იგი ბევრ ნაყოფს ისხამს, რადგან უჩემოდ არაფრის კეთება არ შეგიძლიათ... (იოანე 15,5), ამიტომ თუ ჩემში დარჩებით და ჩემი სიტყვები კი თქვენში დარჩება, თქვენში დამკვიდრება, რასაც ისურვებთ, ითხოვეთ და გექნებათო (იოანე 15,7);

როგორც ჩვენი საუბრის დასაწყისში აღვნიშნეთ, სამწუხაროდ, ჩვენში არ არის ღვთის სიტყვა დამკვიდრებული, ჩვენი ხალხის უდიდესი უმრავლესობა ნმ. წერილის, ბიბლიის, ანუ ღვთის სიტყვის გარეშე ვცხოვრობთ, დედა ეკლესიის გარეშე ვცხოვრობთ და რა გასაკვირია, რომ მამას მოცილებული უძლები შვილის მსგავსად, ჩვენც ურიცხვ განსაცდელში ვიმყოფებით განუწყვეტილად და ნუთუ ვინმე იტყვის, რომ იმ განსაცდელებს, რომელნიც ღვთის ნებით, ღვთის საიდუმლო განგებულებითა თუ ღვთის დაშვებით თავს გვატყდება, არ ვიმსახურებთ?!

მეტსაც ვიტყვით, ღმერთი არასოდეს არ გვსჯის ისე მკაცრად, როგორც ჩვენ ამას ჩვენი ცოდვიანი ცხოვრების, ცოდვებში მოუწანიებლად ცხოვრების, ღვთისწინააღმ-

დეგო და ჩვენი სულის დამლუპველი ცხოვრების წესის გამო ნამდვილად ვიმსახურებთ.

ამიტომ ყველანაირ განსაცდელსა და უბედურებას უნდა ვიღებდეთ არა დრტივითა და წუწუნით, არამედ მადლიერებითა და იმედით, რომ უფალი ამ განსაცდელებიდან დიდ სარგებელს გვაპოვებინებს.

ამიტომ, ნათქვამიდან გამომდინარე, ყურადღილოთ და გავისიგრძე-განოთ სიტყვები წმინდა მოციქულ იაკობისა, რომელიც მოგემართავს თავისი ეპისტოლედან:

– ნეტარია განსაცდელის გადამტანი კაცი, რადგან რაკი გამოიცდება, სიცოცხლის გვირგვინს მიიღებს, გვირგვინს, რომელიც უფალმა თავის მოყვარულებს აღუთქვა (იაკ. 1,12).

დიახ, განსაცდელი, თუ მას კეთილგონიერულად, ე.ი. ქრისტიანულად მოვეკიდებით, გვეხმარება უდიდესი ქრისტიანული სათნოების – თავმდაბლობის მოპოვებაში, რომელიც ამპარტავნების უბადლო და შეუცვლელი ნამალია;

ნმ. იოსებ ათონელი ყოველივე ამას, ძალზედ მოკლედ, ღრმად და მეტაფორულად დაახლოებით ამგვარად გამოხატავს, ის ამბობს:

გავხდეთ მინა, რომ ჩვენზე იარონ განსაცდელებმა, გავხდეთ მინა, საიდანაც უფალმა გამოიხმო და შექმნა ჩვენი სხეული, რომლის დიდებულებასა და განსაკუთრებულობას მისი ცოდვათაგან მუდმივი განწმენდის კვალობაზე, მისი სინმინდემი შესვლის კვალობაზე ვგებულობთ.

მაშ, გავხდეთ მინა, რომ ჩვენზე იარონ განსაცდელებმა, ადამიანებმა, რომლებიც ამ განსაცდელებს ღვთის დაშვებით დაგვატყვენ თავს და განა ჩვენ, ქართველობა, იოსებ ათონელის სიტყვების პერიფრაზებით თუ ვიტყვით, არ ვიქცეით იმ მინად, რომლებზედაც, რა ხანია, დადიან განსაცდელები, ვაებანი, უბედურებანი, ავადმყოფობანი, ომები, შინაური თუ გარეშე მტრები, რათა უფალმა განსაცდელების მეშვეობით ღვთისმოსაური, უფლისმცნებათამიერი ცხოვრება და სამეფო გზით სიარული გვასწავლოს, რათა როგორც რკინა ცეცხლში, განსაცდელებში ისე გამოგვანართოს, რათა განსაცდელების ცეცხლოვან ქურაში განვინმინდოთ სულითაც და სხეულითაც, სხეულით, რომელიც მინასვე და-

უბრუნდება და რომელსაც მიწიდანვე აღადგენს მკვდრებით უფალი მეორედ მოსვლისას, მაგრამ აღადგენს არა იმისათვის, რომ კვლავ მოკვდეს, არამედ იმისათვის, რომ მარადიულად იცოცხლოს – უხრწნელობითა და უკვდავებით შეიმოსოს.

მაშ, არასოდეს არ დაგვაგინყდეს ჩვენი ფიზიკური, ხორციელი წარმომავლობა, არასოდეს არ დაგვაგინყდეს, საიდან აიღო ჩვენი სხეული ღმერთმა და შთაბერა სული, სული წმიდა, რომელიც ცოდვითდაცემის გამო დაიკარგა და, რომლის მოხვეჭა და მოპოვებაც ქრისტიანული ცხოვრების მიზანია.

დიახაც, ჩვენი ერის ნაწილს სწამს, რომ ღვთის მოყვარულებს – ღვთის განზრახვით მონოდებულებს, ყოველივე, მათ შორის, ყოველნაირი განსაცდელი, საბოლოოდ, სასიკეთოდ შეგვეწვევა (რომ. 8,28). ამიტომ გვირჩევს ნმ. იაკობ მოციქული, ყოველივე სიხარულად ჩათვალოთ, როდესაც განსაცდელში ვცვივდებით, რაკი იცით, რომ თქვენი რწმენის გამოცდა შობს მოთმინებას, მოთმინებას კი სრულყოფილი მოქმედება ექნება, რათა სრულყოფილი, წუნდაუდებელი და ყოველგვარი ნაკლის გარეშენი გახდეთო (იაკ. 1,2-4).

ნმ. პეტრე მოციქულიც სულიწმიდისმიერი გვანუგეშებს, რომ იცის ღმერთმა განსაცდელებისგან როგორ იხსნას ღვთისმოსავეები (2 პეტრე 2,9).

უფალი შეგვაგონებს, – გაფრთხილდით, რომ თქვენი გული დროებით ლოთობითა და ამ წუთისოფლურ ცხოვრებაზე ზრუნვით არ დამძიმდეს და იმ დღემ არ გინიოთ მოულოდნელად;

რადგან ის, როგორც მახე, ყველა მკვიდრს დაეცემა, მთელი დედამიწის ზურგზე, ამიტომ ყოველჟამს იფხიზლეთ და ილოცეთ, რათა შეგეძლოთ ყოველგვარი განსაცდელისაგან, ყოველივე იმისაგან, რაც უნდა მოხდეს, თავის დაღწევა და ძე კაცის წინაშე წარდგომაო.

ვასრულებთ ჩვენი უმრავლესობა უფლის ამ მცნებებს?

ვითვალისწინებთ ამ გაფრთხილებებს?

განა ჩვენი დიდი უმრავლესობის გული დამძიმებული არ არის ღრეობით, ლოთობით, სხვადასხვა გამაბრუნებელი და გონებისდამკარგავი საშუალებებით, ყოფით, მატერია-

ლურ საგნებზე ზრუნვით ღვთის და-
ვინცებამდე?

განა ვფხიზლობთ და ვლოცუ-
ლობთ მუდამუჟამს, რათა შევძლოთ
იმ განსაცდელების გადატანა, რომ-
ლებშიც ჩვენივე გამრავლებულმა
და მოუნანიებულმა ცოდვებმა შეგ-
ვიყვანა?

წმ. პავლე მოციქული გვიჩვენებს:

**– მოხარულებთან ერთად იხა-
რეთ და მოტირლებთან ერთად
იტირეთო.**

განა გულით ვტირივართ მოტირ-
ლებთან ერთად, განა როცა ერთნი
ტირიან, სხვანი არ მხიარულობენ,
განა სხვათა ჭირისა და მწუხარების
გაზიარება ხშირად, ზედაპირული და
მოჩვენებითი არ არის და მხოლოდ
მოვალეობის მოხდას არ წარმოად-
გენს?

ჩვენი ცოდვიანი ცხოვრების გა-
მო, არაეკლესიურობის გამო, სხვა-
დასხვა ცრუსწავლებათა მიმდევრო-
ბისა თუ რელიგიური ფარისევლო-
ბის გამო, ურთიერთუსიყვარულო-
ბისა თუ სამშობლოსადმი თავდადე-
ბული, თავგანწირული მსახურების
სულისკვეთების გაქრობის გამო,
ხშირად არათუ ღირსნი ვართ დევ-
ნა-შევიწროვების, ტკივილების, დამ-
ცირების, შეურაცხყოფის, აბუჩად,
სასაცილოდ აგდებისა, ჩვენი უღირ-
სი და უღვთო, უსიყვარულო და ცა-
რიელი ცხოვრების, ერთმანეთის მი-
მართ გულსასტიკის, გულქვაობის,
უგრძნობლობისა და მისთანათა გა-
მო იქნებ უფრო უარესის ღირსნიც
ვიყოთ, მაგრამ წმ. დავით წინასწარ-
მეტყველის თქმისა არ იყოს, დასჯით
კი დაგვსაჯა უფალმა, მაგრამ სიკე-
დილს კი არ მიგვცა (ფსალმ. 117,18)
ყველა, რათა ფიზიკურად გადარჩე-
ნილებმა, შევინანიოთ და, ბოლოს და
ბოლოს, შევუდგეთ ცხოვრების გზას,
რათა სულიერად არ მოგვკდეთ და
მარადიული სიკვდილის მსხვერპლ-
ნი არ გავხდეთ.

რამდენ ცოდვას, რამდენ დანა-
შაულს, რამდენ ბოროტებას შეგვინ-
დობს და მოგვითქვამს ღმერთი!

ჩვენ თავად კი თანამემამულისა-
გან, მოყვასისაგან, საერთოდ, მეორე
ადამიანისაგან ერთ ფიცხელ, უხეშ
ან ცივ სიტყვასაც ვერ ვიტანთ, ვერ
ვპატიობთ და მაშინვე შურისგების
გრძნობით ვენთებთ ხოლმე, ვი-
ვინყებთ ან არაფრად ვაგდებთ უფ-
ლის შეგონებას:

**– მიუტყვე, რათა მოგეტევოს
(მარკოზი 11,25).**

არადა, ურთიერთმიტევება სუ-

ლის ცხოვრების რა უმოკლესი და
უმარტივესი გზაა, უმოკლესი, უმარ-
ტივესი და უსაფრთხო გზა!

დიახ, საკუთარ თავს უამრავ
ცოდვას ვპატიობთ, მათ შორის,
შვილთა კვლის ცოდვასაც, – აბორ-
ტის ცოდვასაც, მაგრამ მოყვასს ერთ
უხეშ სიტყვასაც არ შევუწდობთ. აი,
როგორი ქრისტიანები ვართ და მე-
რე გაკვირვებულები ვკითხულობთ:
ისეთი რა დავაშავეთ ამდენი გან-
საცდელი რომ დაგვატყდაო თავს. ეს
განსაცდელეები კი იმის გამოც დაიშ-
ვება ჩვენს მიმართ, რომ ჩვენნაირი
მედიდური, ამპარტავანი ადამიანე-
ბის დემონური ქედმაღლობა თანდა-
თანობით შეიმუხროს და სინანული-
თა და ცრემლებით დავუბრუნდეთ
უფალს, რომელიც გვიჩვენებს:

**– მომიხმე გაჭირვების დღეს,
გადაგარჩენ და შენ განმადიდებ
(ფსალმ. 49,15);**

**და ვინც სწორ გზას დაადგე-
ბა, მას ვუჩვენებო ღვთის შველას
(ფსალმ. 49,23).**

და მაშინ უკვე სულიერად ფე-
რიცვალეული ადამიანიც სხვაგა-
რად უყურებს სამყაროს, საგნებს,
მოვლენებს, საკუთარ თავს, საკუ-
თარ შესაძლებლობებსა და შემოქ-
მედ ღმერთს.

თუკი განსაცდელების შედეგად
ასეთი სულიერად ფერიცვალეული
ადამიანი განიკურნება ცოდვები-
სადმი, მანკიერებებისადმი, ცოდვი-
თი მიდრეკილებებისა და ვნებები-
სადმი მონობისაგან, თუკი გამოს-
წორდება, თუკი თავმდაბალი და
სულით გლახაკი გახდება, ის უკვე
არავისზე უპირატესად აღარ წარმო-
ადგენს საკუთარ თავს, ის უკვე განა-
დიდება არა საკუთარ თავს, არამედ
ღმერთს! ის ღმერთს უბრუნდება
ღვთის მოსაწონი ცხოვრებით, საღ-
ვთო მცნებების მიხედვით ცხოვრე-
ბით და უკვე მისი სულის სუნთქვა
ხდება ლოცვა-ვედრება უფლის მი-
მართ. ხომ გახსოვთ, ძვირფასეო,
სიტყვები წმ. დავით წინასწარმეტყ-
ველის ერთ-ერთი ფსალმუნიდან:

**– ვიდრე დავიტანჯებოდი, შევ-
ცდი, ახლა კი შენს სიტყვას ვიცავ.**

**კარგია ჩემთვის, რომ ვენამე,
ვინძლო ვისწავლო წესები შენი.**

**ვიცოდი, უფალო, რომ მართა-
ლია შენი სამართალი და სამართ-
ლიანად შემაჭირე...**

**კეთილი აზრი და გაგება მას-
წავლე, რადგან შენი მცნებები ვირ-
ნმუნე...**

იყოს ჩემი გული უბინო შენს

წინაშე, რათა არ შევრცხვე (ფსალმ.
118: 67, 71, 75, 80, 66).

ჩვენი ნებით, ადამიანთა ნებით
ცოდვითდაცემა ყველა შემთხვევა-
ში ღვთის მიერ ადამიანთა მიტოვე-
ბის შედეგია და, საბოლოო ჯამში, ამ
დაყოვნების დანიშნულება სიკეთეა,
წყალობის, სიყვარულისა და სიბრა-
ლულის გამოხატულება და გამოვ-
ლინებაა.

ჩვენს მიმართ, ცოდვით დაცე-
მული ადამიანების მიმართ უფალი
თუ არ დაუშვებდა დაცემებს, დამ-
ცირებებსა და ყოველივე ამის შედე-
გად – ჩვენს გონსმოყვანასა და ჩვენს
სწავლა-შეგონებას, ჩვენს სულიერ
გამოფხიზლებასა და სინანულში ჩა-
ვარდნას, მაშინ ისედაც ამყენი, ამ-
პარტავანი, ქედმაღალნი, ყოყონი,
მზვობარნი ისე გაგაამპარტავნე-
ბოდით, იმ ზომამდე გაეყოფოდებო-
დით, რომ ხორშესხმულ დემონებად
გადავიქცეოდით.

ყველამ ვიცით, რომ ზოგიერთ
შემთხვევაში ადამიანს უფალი და-
ტოვებს ხოლმე არა ცოდვების გა-
მო, არამედ რწმენაში გამოსაცდე-
ლად, როგორც ეს მოხდა იოხის მი-
მართ, რომელიც კეთილდღეობასა
და სიმდიდრეში ცხოვრობდა და
ღვთის მტრები კი ფიქრობდნენ, რომ
ღმერთს სწორედ ამის გამო განადი-
დებდა. ამიტომ უფალმა უმძიმესი
განსაცდელეები დაუშვა იოხის მი-
მართ, მაგრამ იოხი ბოლომდე მაინც
ღვთის მადლიერად და მადიდებლად
დარჩა, ღვთის მგმობელად კი არ იქ-
ცა, არამედ ღვთის ღიძებასა და ადა-
მიანების სიყვარულსა და მსახურე-
ბაში განვლო მთელი თავისი წმინდა
ცხოვრება.

ზოგიერთების მიმართ უფალი
იმის გამო დაუშვებს განსაცდელებს,
გაჭირვებას, მათ დევნა-შევიწროვე-
ბას, რომ, პირიქით, თავმდაბლობა,
ღვთისაგან დიდი მადლი აქვს მინი-
ჭებული და განსაცდელის გარეშე
ამპარტავნებაში არ ჩავარდეს.

გავიხსენოთ თუნდაც წმ. პავლე
მოციქული.

წმ. პავლეს გამოცხადებანი იმ-
დენად არაჩვეულებრივი იყო, რომ
ამ გამოცხადებებს შეეძლოთ, პავლე
გაემპარტავნებინათ და აი, სწორედ
ამპარტავნებისაგან გადასარჩენად,
სინანულსა და თავმდაბლობაში მი-
სი მუდმივი ყოფნისათვის ღმერთმა
ავადმყოფობა გამოუგზავნა მას.

როგორც თვით პავლე ამბობს
ამის შესახებ, მეტისმეტად რომ არ
აღვზევდე გამოცხადების ზეობით

ნესტარი მომეცაო ხორცში, – სატანის ანგელოზი ჩემდა სანამებლად. პავლეს ღვთის მიერ მისთვის დაშვებული უმძიმესი ავადმყოფობა ხშირად ახსენებდა იმის შესახებ, რომ იგი უძლური და უმწეო ადამიანი იყო ღვთის გარეშე.

წმ. პავლე აცხადებს:

– რადგან უფალმა სამგზის ვედრების მიუხედავად არ მომაცილა ნესტარი ხორცში, სატანის ანგელოზი, ჩემდა სანამებლად მოცემული, რომ არ აღვზედე, არ გავაამპარტავნდე, ამიტომ ამიერიდან ხალისით დავიქადი ჩემს უძლურებას, რათა ქრისტეს ძალა დაემკვიდროს ჩემში; ამიტომაც ვტკბები ჩემი უძლურებით, შეურაცხყოფით, გაჭირვებით, დევნილობითა და ქრისტეს გამო შევინროვებით, რადგან როცა უძლური ვარ, მაშინ ვარ ძლიერი (2 კორ. 12, 7-10).

ყოველივე ზემოთქმულის გარდა, მათ შესახებ, რომლებსაც გონიათ, რომ ცოდვებისაგან განუწმენდლები, ამპარტავნებითა და ქედმაღლობით აღესილები თავმდაბლობისა და სინანულის გარეშე, უღვთონი და უსამართლონი, ღვთის, ე.ი. ჭეშმარიტების შეცნობას შეძლებენ, წმ. პავლე მოციქული აცხადებს, რომ ყოველგვარი უსამართლობისა და უღმერთობის გამო ზეციდან ღვთის რისხვა ცხადდება იმ ადამიანებზე (და იმ ხალხებზე), რომლებიც უსამართლობით თრგუნავენ ჭეშმარიტებას (რომაელთა 1, 18-19).

დიახ, როდესაც ამა თუ იმ ხალხში უსამართლობითა და უღმერთობით ითრგუნება ჭეშმარიტება, მაშინ თუ განსაცდელების მიუხედავად ეს ხალხი არ სწორდება ზნეობრივად, არ იწყებს გამოღვიძებას უფლის მიმართ, მაშინ ზეციდან მოდის ღვთის რისხვა და უფალი სამარცხვინო ვნებებს გადასცემს ხოლმე ადამიანებს, ღირსების სრულ დაკარგვამდე, მთლიანად, ერთიანად გადასცემს მანკიერებებს, დაუშვებს მათ დაცემას უზნეობის ისეთ ფსკერამდე, ისეთ უფსკრულამდე, რომ წარმართებსა და უსჯულოებსაც კი შეიძლება გადაამეტონ.

ღვთის რისხვა, ამავე დროს, ანალოგიურ შემთხვევებში, ღვთის სამართლიანობის გამოხატულებასაც წარმოადგენს და ღმერთი თავის რისხვას ჩვენს მიმართ მხოლოდ მაშინ ცვლის, როდესაც ზნეობრივი თვალსაზრისით უკეთესობისკენ ვიცვლებით.

წმ. პავლე ბრძანებს, რომ უღმერთობისა და უსამართლობის გამო ღვთის რისხვა მოდისო ზეციდან (რომ. 1, 18).

ცხადია, „ზეცაში“ უნდა ვიგულისხმოთ არა ის ცა, რომელსაც დღისით ვხედავთ, ან ვარსკვლავიერი ცა, რომელიც ღამით ჩანს, არამედ ღვთის სამყოფელი „მესამე ცა“.

დიახ, ზეციდან მოდის ღვთის რისხვა ჩვენი ყოველგვარი უსამართლობისა და უღმერთობის გამო და უსამართლობითა და უღმერთობით ჭეშმარიტების დათრგუნვის გამო, მაშინ, როცა არ ვაღიარებთ ჭეშმარიტ ღმერთს, როცა არ გვსურს ყოველდღიურ ცხოვრებაში ვხელმძღვანელობდეთ მისი მცნებებითა და კანონებით, როცა არაფრად არ მივიჩნევთ ღვთის დადგენილებებს, მის კანონებს, მის მცნებებს, მის მოწოდებებს, მის შეგონებებს, მის წინასწარგაფრთხილებებს, მის წინასწარუწყებებსა და წინასწარმეტყველებებს, ღვთის რჩეულ ადამიანთა რჩევა-დარიგებებს, როცა ჩვენს ადამიანურ „ეგო“-ს, ჩვენს პიროვნულ მე-ს ღმერთზე მაღლა ვაყენებთ, როცა ჩვენ კაცობრივ, ადამიანურ სიბრძნეს ღვთიურ სიბრძნეზე მაღლა ვაყენებთ, როცა დამღუპველ სატანებრივ ამპარტავნებაში ვცვივდებით და როცა ერთგვარი სიჯიუტით ვცდილობთ, რაღაც არ უნდა დაგვიჯდეს, ეს მხსნელი სინათლე, – ეს მაცხოვრებელი ღვთიური სინათლე ჩავაქროთ ჩვენში, როგორც წმ. პავლე იტყოდა, როცა ვცდილობთ „სული ჩავიქროთ“...

საერთოდ, ერს, ხალხს, რომელიც ღვთისადმი ურჩია, წამხდარი და გადაგვარებულია, წმ. წერილი, ბიბლია, სიტყვა ღვთისა ადარებს ველურ და უცხო ვენახს, რომელიც მავნე და შხამიან ნაყოფს წარმოქმნის.

ასეთი ერის, ასეთი ხალხის მიმართ ღმერთი განსაკუთრებით მკაცრია თავისი სიყვარულიდან, თავისი ყოვლადკაცთმოყვარეობიდან და ყოვლადსამართლიანობიდან გამომდინარე.

აი, უფლის ერთ-ერთი ასეთი მიმართვა ძველი აღთქმის რჩეული ერის მიმართ, რომელმაც გადაუხვია რა ჭეშმარიტების გზიდან, ღრმად ჩაეფლო ცოდვებში და ამ ცოდვებში ცხოვრებას აგრძელებდა მოუწანიებლად:

– ახლა გაგიცხადებთ, რას დავმართებ ჩემს ვენახს (ე.ი. თქვენ, ძველი აღთქმის რჩეული ერს – ა.მ.): ღო-

ბეს მოფურლევ, რომ გაპარტახდეს, ზღუდეს მოფურგრევ, რომ გაითელოს, გაგაველურებ, არ გაისხლება და არ დაიბარება, და ამოვა იქ ნარი და ეკალი, ... სამართალს მოელოდა და, აჰა სისხლის ღვრა! სიმართლეს და, აჰა, სასონარკვეთილი ძახილია... ღრუბლებს ვუბრძანებ, რომ წვიმა არ აწვიმოს მათზე... მრავალი სახლი გაუდაბურდება, დიდნი და კეთილნაგებნი გაუკაცრიელდებიან... (ესაია 5, 5-11).

მოსეს წიგნში, კერძოდ, „მეორე რჯულში“ ღვთისაგან განდგომისას „რჩეულ ვენახს“, ანუ ძველი აღთქმის რჩეულ ერს მისი ცოდვიანი ცხოვრების გამო უფალი ჭკუადაკარგულ ხალხს უწოდებს, რომელშიც აღარ არის არავითარი განსჯა, იმდენად დაუბნელო ცოდვებმა გონება. სიბრძნე რომ ჰქონოდა, მაშინ მიხვდებოდნენ ამ ხალხის შეილება და თავიანთ ბოლოს განჭვრეტდნენო, განჭვრეტდნენ იმას, თუ მრავალრიცხოვანი ლაშქრით როგორ დამარცხდებოდნენ მცირერიცხოვან მტრებთან, თუ ეს უფალმა არ დაუშვა მათი ცოდვების გამო, მათ სინანულში მოსაყვანად და ამრიგად და ამგვარად – ღმერთთან დასაბრუნებლად:

უგუნურნო, ერთი როგორ დაედევნებოდა ათასს, ან ორნი როგორ გაყრიდნენ ათიათასს, თუ მათმა მფარველმა ღმერთმა არ გასწირა ისინი, თუ უფალმა არ ჩაუგდოო ხელში!

ძვირფასებო, ამ სიტყვების გარდა, როგორ ეხმიანება ჩვენს თანამედროვე სულიერ-ზნეობრივ მდგომარეობას, ჩვენს დღევანდელ უმწარეს რეალობას უფლის წმინდა სიტყვები ძველი აღთქმის რჩეული ერის მიმართ, წარმოთქმული ოსია წინასწარმეტყველის პირით:

– ცოდვებით იკვებება ჩემი ერი და გული უკეთურებისაკენ მიუწევთ... მსჯავრს დაედებ მათი საქმეების გამო.

შეჭამენ და ვერ გაიგებენ გაძლომას;

იმრუშებენ და ვერ გამრავლდებიან, რადგან ღვთის სამსახური დაივიწყეს...

სიძვა-მრუშობამ, ღვინომ და მაჭარმა დაიპყროო მათი გული...

დღეს ღვინოს და მაჭარს ნარკოტიკები, ფსიქოტროპული საშუალებები, თამბაქო და მისთანები უნდა დაეუმატოთ, რომლებმაც დაიპყრეს არა მარტო მამაკაცების, არამედ დე-

დაკაცების გულებიც, განურჩევლად ასაკისა... სიძვა-მრუშობის სულმა შეაცდინა მრავალნი და ღმერთს განუდგნენ... გამოუნელდებათ სიმთვრალე და სიძვა-მრუშობას ინყებენ... მისი მთავრები სირცხვილს შეეჩვევიან, მათ ქარი თავის ფრთებში გაახვევს და შერცხვებათო თავიანთი მსხვერპლის (4,8-19).

ანალოგიური მაგალითების მოყვანა ბიბლიიდან მრავლად შეიძლება, მაგრამ, ვფიქრობთ, იმ აზრის საილუსტრაციოდ, თუ როდის და რატომ მოიწვევს ღვთის რისხვა ჩვენს თავზე ზეციდან, ესეც საკმარისია.

დასასრულს ვიტყვით, რომ რა ვითარებაში, რა მდგომარეობაში რა განსაცდელშიც არ უნდა ვიყოთ, ნურასოდეს დავივიწყებთ სიტყვებს წმ. იოანე ოქროპირისას, რომელიც ამბობს, რომ ნამდვილი, ჭეშმარიტი ქრისტიანისათვის ყოველი დღე აღდგომაა, ყოველი დღე სულთმოფენობაა და ყოველი დღე ქრისტეშობის დღეა, თუნდაც მათი ცხოვრება ურიცხვ განსაცდელში, ტკივილებში, ტანჯვებში, დამცირება-შეურაცხყოფებაში, დევნა-შევიწროებაში მიმდინარეობდეს, რადგან სადაც არის უფალი, იქ არის სული თავისუფლებისა, და სადაც არის ჭეშმარიტი ქრისტიანული თავისუფლება ცოდვებისაგან, სადაც არის უფალი, იქ არის სასუფეველი, ხოლო სადაც არის სუფევა, იქ არის დღესასწაული და ღვთიური სიხარული.

დიახ, ჭეშმარიტი ქრისტიანის ცხოვრება, რაც ქრისტეს მიერ და ქრისტესათვის მონამებრივ ცხოვრებას გულისხმობს, სულის დღესასწაულია, ღვთიურის სიმართლეა, ღვთიური მშვიდობა და ღვთიური სიხარულია სულიწმიდით. ამიტომ აცხადებენ ქრისტეს მოციქულები არაეკლესიური ადამიანებისათვის დაუფერებელ რამეს, რომ ჩვენ ქრისტეს სიყვარულისთვის, ქრისტეს გულისათვის, ჭირით, მწუხარებებითა და განსაცდელებით ვიქადით და არა მარტო ვიქადით, არამედ სულიერად ვხარობთო.

მოგვხსენებთ, ჩვენი ერის ერთი ნაწილი დაუბრუნდა ქრისტეს გზას, რაც, რა თქმა უნდა, არ ახარებთ ქრისტესა და მისი წმინდა ეკლესიის მოწინააღმდეგე როგორც უხილავ, ისე ხილულ მტრებს; მით უფრო, რომ სამეფო გზაზე დაბრუნების პროცესი ჩვენი ხალხისა არ შეწყვეტილა, არ დასრულებუ-

ლა და გვწამს და ვსასოებთ, რომ ეს პროცესი კვლავაც გაგრძელდება მომავალში.

ქრისტეს გზაზე შედგომა კი, როგორც ცალკეული ადამიანისა, ისე ერისა, გულისხმობს ქრისტესთვის მონამებრივ, ტანჯულ ცხოვრებას, – გზას გოლგოთისკენ, ჯვრის მტვირთველობას, განსაცდელების კიდევ უფრო გაძლიერებას ამის გამოც. და არა მარტო ცოდვებში მოუწანიებლად მცხოვრებთა გამო, არა მარტო უსამართლობისა და უღმერთობის გამო, რომელთათვისაც ზეციდან მოდის ღვთის რისხვა სხვადასხვაგვარი განსაცდელების სახით.

ჯვრის გარეშე, განსაცდელების გარეშე კი შეუძლებელია ამაღლება ცათა შინა, როგორც მოციქული პავლე ბრძანებს ამის შესახებ.

ჯვარი ის ერთგვარი კიბეა, რომელიც აღმართულია მიწიდან ზეცამდე და ამიტომ ცათა შინა აღსვლა და ამაღლება მხოლოდ ჯვრით, მხოლოდ განსაცდელებით, მხოლოდ ტკივილებით, მწუხარებებით, დევნა-შევიწროვებებით არის შესაძლებელი (მაგრამ ჯვრის შესახებ საუბარს აქ აღარ გავაგრძელებთ, რადგან ამის შესახებ მეძლეებისდაგვარად დაწვრილებით ვისაუბრეთ ახლახანს გამოსულ ჩვენს წიგნში „ქრისტეს გზა გოლგოთისაკენ“).

დიახ, ქრისტეს სიყვარულისათვის, ქრისტეს გულისთვის გადასატანი ჭირით, მწუხარებებითა და განსაცდელებით არა მარტო უნდა ვიქადოდეთ, არამედ სულიერად ვხარობდეთ კიდევ მოციქულთა მსგავსად და ვის უნდა ვბაძავდეთ ჩვენ, თუ არა ქრისტეს ამ რჩეულ ადამიანებს, რომლებიც გვიჩვენებენ:

ჩვენ მოგვბაძეთო!

მანამდე კი, ცხადია, უნდა ვიღვანოთ, ვიბრძოლოთ, ვიმუშაოთ იმისათვის, რომ ღვთისმოსაური და კეთილკრძალული გავხადოთ ჩვენი დამოკიდებულება ღვთის მიმართ, წმ. მართლმადიდებელი ეკლესიის მიმართ, ღვთის მოძღვრებისა და ღვთის მცნებათა მიმართ, შევუდგეთ მცნებათამიერ ცხოვრებას, რადგან მართლმადიდებლობა მარტო სარწმუნოება კი არ არის, არამედ – სარწმუნოებრივი ცხოვრებაც, რადგან რწმენა, სარწმუნოება შესატყვისი საქმეების გარეშე მკვდარია, როგორც წმ. იაკობ მოციქული აცხადებს და ამიტომ ჩვენც შრომა, გარჯა, ძალი და ღონე არ უნდა და-

ვიშუროთ, რათა მკვდარი რწმენის ნაცვლად, რომელიც უმრავლესობას გვაქვს, ცოცხალი რწმენა მოვიპოვოთ, რათა სამწიგნო სამსჯავროზე, როგორც იგივე წმინდა იაკობი გვაფრთხილებს, არ მოვისმინოთ მამხილებელი სიტყვები უფლისა:

– თქვენ განცხრომას ეძლეოდით ქვეყნად და ნებივრობდით და გულები დაისუქეთო...

მამ, ყველა, ვინც დღემდე არაქრისტიანულად ვცხოვრობდით, შევუდგეთ ქრისტეს გზას, სარწმუნოებრივ ცხოვრებას, შევიწინაოთ, განვიწმინდოთ წმინდა საეკლესიო საიდუმლოებებში ცოდვებისაგან, რადგან თუ არ შევიწინებთ, როგორც თვით მაცხოვარი გვეუბნება, ყველანი დავიღუპებით (ლუკა 13,3).

დიახ, ჩვენ ქრისტეს სისხლი გვენმენდს ყოველგვარი ცოდვისაგან, როგორც წმ. იოანე ღვთისმეტყველი ბრძანებს თავის ერთ-ერთ ეპისტოლეში (იოანე 1,7).

მაგრამ სამწუხაროდ, ბევრს ჰგონია, რომ ცოდვები არა აქვს, ან იციან, რომ აქვთ, მაგრამ არა აქვთ განცდა თვისთა ცოდვათა, ან ნაწილს აქვს ცოდვების განცდა და ქენჯნა სინანულისა, მაგრამ ბოროტმორცხვობის გამო, რომელიც ეშმაკისგანაა, არ იწინებენ მღვდელმსახურებთან, რომელთაც თვით უფალმა მიანიჭა უდიდესი ძალაუფლება ცოდვათა მიტევება-არმიტევებისა, რომლის მსგავსი ძალაუფლება არ მიუნიჭებია უფალ ღმერთს არც ქერუბიმებისა და არც სერაფიმებისათვის, არც ანგელოზებისა და არც მთავარანგელოზებისათვის.

მამ, ძვირფასებო, განვიწმიდოთ გულნი ჩვენი ცოდვათაგან, რადგან სწორედ მაშინ, როცა ჩვენი გული წმინდაა, სულიწმიდა ხედავს ამას, მოდის ჩვენთან და ივანებს ჩვენში და ჩვენ ვხდებით ცოცხალი ტაძარი ღვთისა, ტაძარი სულიწმიდისა.

ამიტომ ვიჩქაროთ ყველამ ღვთის მიერ აღმენებულ და დაფუძნებულ ამ სულიერ სამკურნალო ღვთის სახლში – ეკლესიაში, სადაც აღესრულება განწმენდა და კურნება ჩვენი სულების და ცოდვების შებილწული ჩვენი სხეულებისა და იმისათვის, რათა უფალმა ღმერთმა გავგზადოს აქაც და მომავალ მარადიულ ცხოვრებაშიც ცათა შინა წმინდანებთან და წმინდა ანგელოზებთან ერთად ყველანი ერთობ ვადიდებდეთ მამასა და ძესა და წმინდასა სულსა უკუნი-თი უკუნიამდე, ამინ!